

Oho! zvolal, prohlížeje si krasopiseckou ukázkou, kterou mu kníže podal, „To je jako tištěný vzorec! a vzácný vzorec! Podívej se, Gaňo, to je talent!“ Na silném velínovém papíře napsal kníže středověkým ruským písmem větu:

„Bohabojný opat Pafnutij se vlastní rukou podepsal.“

„Tohleto,“ vysvětloval kníže s neobyčejným uspokojením a nadšením, „je vlastní podpis opata Pafnutije podle kopie ze čtrnáctého století. Podepisovali se překrásně, všichni ti naši staří opati a metropolité, většinou s takovým vkusem, s takovou péčí! Nemáte snad náhodou Pogodinovo vydání, generále? Tadyhle jsem zas užil jiného písma; je to oválné veliké francouzské písmo z minulého století, některá písmena se dokonce psala jinak, je to písmo lidové, písmo veřejných písařů převzaté z jejich vzorců, měl jsem jeden; jistě uznáte, že má své přednosti. Podívejte se na to oválné d, a. Vložil jsem do ruských písmen francouzský charakter, což je velmi nesnadné, ale zdařilo se mi to. A tady máte jiné krásné, originální písmo. Tahle věta ‚Píle zmůže vše‘, to je ruské písmo písařské, přesněji vojenských písařů. Tak se píše úřední listina významné osobě, je to rovněž oválné a pěkné, silné písmo, je to napsáno tučně, ale s pozoruhodným vkusem. Krasopisec by si nedovolil takový rozmach, nebo lépe řečeno pokus o rozmach, tadyhle ty nedokončené ocásky, vidíte, ale vcelku, všimněte si, má to svůj styl a opravdu, jeví se v tom celá duše vojenského písaře; chtěla by se rozletět, nadání by se rádo uplatnilo, ale vojenský límec tu duši notně škrtí; kázeň se projevuje i v rukopise, to je báječné! Nedávno jsem žasl nad jedním takovým vzorkem, přišel jsem k němu náhodou a ještě k tomu víte kde? – ve Švýcarech! No, a tohle je prosté, obyčejné, pravé anglické písmo; větší eleganci si už nemůžeme představit, to je prostě nádhera, perla, klenot; naprosto bezvadné; a zde máte variantu, tentokráte francouzskou; získal jsem ji od jednoho francouzského obchodního cestujícího; totéž anglické písmo, stínování je však o poznání výraznější, tlustší, a hle, světelná proporce je již porušena; také si všimněte, že i ovál je pozměněn, je poněkud okrouhlejší a ještě k tomu si tu troufáme na krasopisné ozdoby, a to je velmi nebezpečná věc! Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.“

„Oho! do jakých jemností zabíháte!“ smál se generál, „příteli, vy nejste jenom krasopisec, ale hotový umělec, vidí, Gaňo?“

„Podivuhodné!“ řekl Gaňa ...

Oho! zvolal, prohlížeje si krasopiseckou ukázkou, kterou mu kníže podal, „To je jako tištěný vzorec! a vzácný vzorec! Podívej se, Gaňo, to je talent!“ Na silném velínovém papíře napsal kníže středověkým ruským písmem větu:

„Bohabojný opat Pafnutij se vlastní rukou podepsal.“

„Tohleto,“ vysvětloval kníže s neobyčejným uspokojením a nadšením, „je vlastní podpis opata Pafnutije podle kopie ze čtrnáctého století. Podepisovali se překrásně, všichni ti naši staří opati a metropolité, většinou s takovým vkusem, s takovou péčí! Nemáte snad náhodou Pogodinovo vydání, generále? Tadyhle jsem zas užil jiného písma; je to oválné veliké francouzské písmo z minulého století, některá písmena se dokonce psala jinak, je to písmo lidové, písmo veřejných písařů převzaté z jejich vzorců, měl jsem jeden; jistě uznáte, že má své přednosti. Podívejte se na to oválné d, a. Vložil jsem do ruských písmen francouzský charakter, což je velmi nesnadné, ale zdařilo se mi to. A tady máte jiné krásné, originální písmo. Tahle věta ‚Píle zmůže vše‘, to je ruské písmo písařské, přesněji vojenských písařů. Tak se píše úřední listina významné osobě, je to rovněž oválné a pěkné, silné písmo, je to napsáno tučně, ale s pozoruhodným vkusem. Krasopisec by si nedovolil takový rozmach, nebo lépe řečeno pokus o rozmach, tadyhle ty nedokončené ocásky, vidíte, ale vcelku, všimněte si, má to svůj styl a opravdu, jeví se v tom celá duše vojenského písaře; chtěla by se rozletět, nadání by se rádo uplatnilo, ale vojenský límec tu duši notně škrtí; kázeň se projevuje i v rukopise, to je báječné! Nedávno jsem žasl nad jedním takovým vzorkem, přišel jsem k němu náhodou a ještě k tomu víte kde? – ve Švýcarech! No, a tohle je prosté, obyčejné, pravé anglické písmo; větší eleganci si už nemůžeme představit, to je prostě nádhera, perla, klenot; naprosto bezvadné; a zde máte variantu, tentokráte francouzskou; získal jsem ji od jednoho francouzského obchodního cestujícího; totéž anglické písmo, stínování je však o poznání výraznější, tlustší, a hle, světelná proporce je již porušena; také si všimněte, že i ovál je pozměněn, je poněkud okrouhlejší a ještě k tomu si tu troufáme na krasopisné ozdoby, a to je velmi nebezpečná věc! Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.“

„Oho! do jakých jemností zabíháte!“ smál se generál, „příteli, vy nejste jenom krasopisec, ale hotový umělec, vidí, Gaňo?“

„Podivuhodné!“ řekl Gaňa ...

Oho! zvolal, prohlížeje si krasopiseckou ukázkou, kterou mu kníže podal, „To je jako tištěný vzorec! a vzácný vzorec! Podívej se, Gaňo, to je talent!“ Na silném velínovém papíře napsal kníže středověkým ruským písmem větu:

„Bohabojný opat Pafnutij se vlastní rukou podepsal.“

„Tohleto,“ vysvětloval kníže s neobyčejným uspokojením a nadšením, „je vlastní podpis opata Pafnutije podle kopie ze čtrnáctého století. Podepisovali se překrásně, všichni ti naši staří opati a metropolité, většinou s takovým vkusem, s takovou péčí! Nemáte snad náhodou Pogodinovo vydání, generále? Tadyhle jsem zas užil jiného písma; je to oválné veliké francouzské písmo z minulého století, některá písmena se dokonce psala jinak, je to písmo lidové, písmo veřejných písařů převzaté z jejich vzorců, měl jsem jeden; jistě uznáte, že má své přednosti. Podívejte se na to oválné d, a. Vložil jsem do ruských písmen francouzský charakter, což je velmi nesnadné, ale zdařilo se mi to. A tady máte jiné krásné, originální písmo. Tahle věta ‚Píle zmůže vše‘, to je ruské písmo písařské, přesněji vojenských písařů. Tak se píše úřední listina významné osobě, je to rovněž oválné a pěkné, silné písmo, je to napsáno tučně, ale s pozoruhodným vkusem. Krasopisec by si nedovolil takový rozmach, nebo lépe řečeno pokus o rozmach, tadyhle ty nedokončené ocásky, vidíte, ale vcelku, všimněte si, má to svůj styl a opravdu, jeví se v tom celá duše vojenského písaře; chtěla by se rozletět, nadání by se rádo uplatnilo, ale vojenský límec tu duši notně škrtí; kázeň se projevuje i v rukopise, to je báječné! Nedávno jsem žasl nad jedním takovým vzorkem, přišel jsem k němu náhodou a ještě k tomu víte kde? – ve Švýcarech! No, a tohle je prosté, obyčejné, pravé anglické písmo; větší eleganci si už nemůžeme představit, to je prostě nádhera, perla, klenot; naprosto bezvadné; a zde máte variantu, tentokrát francouzskou; získal jsem ji od jednoho francouzského obchodního cestujícího; totéž anglické písmo, stínování je však o poznání výraznější, tlustší, a hle, světelná proporce je již porušena; také si všimněte, že i ovál je pozměněn, je poněkud okrouhlejší a ještě k tomu si tu troufáme na krasopisné ozdoby, a to je velmi nebezpečná věc! Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporcí, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.“

„Oho! do jakých jemností zabíháte!“ smál se generál, „příteli, vy nejste jenom krasopisec, ale hotový umělec, vid, Gaňo?“

„Podivuhodné!“ řekl Gaňa . . .

OHO! ZVOLAL, PROHLÍŽEJE SI KRASOPISECKOU UKÁZKU, KTEROU MU KNÍŽE PODAL, „TO JE JAKO TIŠTĚNÝ VZOREC! A VZÁCNÝ VZOREC! PODÍVEJ SE, GAŇO, TO JE TALENT!“ NA SILNÉM VELÍNOVÉM PAPIŘE NAPSAL KNÍŽE STŘEDOVĚKÝM RUSKÝM PÍSMEM VĚTU:

„Bohabojný opat Pafnutij se vlastní rukou podepsal.“

„TOHLETO,“ VYSVĚTLOVAL KNÍŽE S NEOBYČEJNÝM USPOKOJENÍM A NADŠENÍM, „JE VLASTNÍ PODPIS OPATA PAFNUTIJE PODLE KOPIE ZE ČTRNÁCTÉHO STOLETÍ. PODEPISOVALI SE PŘEKRÁSNĚ, VŠICHNI TI NAŠI STAŘÍ OPATI A METROPOLITÉ, VĚTŠINOU S TAKOVÝM VKUSEM, S TAKOVOU PÉČÍ! NEMÁTE SNAD NÁHODOU POGODINOVO VYDÁNÍ, GENERÁLE? TADYHLE JSEM ZAS UŽIL JINÉHO PÍSMÁ; JE TO OVÁLNÉ VELIKÉ FRANCOUZSKÉ PÍSMO Z MINULÉHO STOLETÍ, NĚKTERÁ PÍSMENA SE DOKONCE PSALA JINAK, JE TO PÍSMO LIDOVÉ, PÍSMO VEŘEJNÝCH PÍSAŘŮ PŘEVZATÉ Z JEJICH VZORCŮ, MĚL JSEM JEDEN; JISTĚ UZNÁTE, ŽE MÁ SVÉ PŘEDNOSTI. PODÍVEJTE SE NA TO OVÁLNÉ D, A. VLOŽIL JSEM DO RUSKÝCH PÍSMEN FRANCOUZSKÝ CHARAKTER, COŽ JE VELMI NESNADNÉ, ALE ZDAŘILO SE MI TO. A TADY MÁTE JINÉ KRÁSNÉ, ORIGINÁLNÍ PÍSMO. TAHLE VĚTA ‚PÍLE ZMUŽE VŠE‘, TO JE RUSKÉ PÍSMO PÍSAŘSKÉ, PŘESNĚJI VOJENSKÝCH PÍSAŘŮ. TAK SE PÍŠE ÚŘEDNÍ LISTINA VÝZNAMNÉ OSOBĚ, JE TO ROVNĚŽ OVÁLNÉ A PĚKNÉ, SILNÉ PÍSMO, JE TO NAPSÁNO TUČNĚ, ALE S POZORUHODNÝM VKUSEM. KRASOPISEC BY SI NEDOVOLIL TAKOVÝ ROZMACH, NEBO LÉPE ŘEČENO POKUS O ROZMACH, TADYHLE TY NEDOKONČENÉ OCÁSKY, VIDÍTE, ALE VCELKU, VŠIMNĚTE SI, MÁ TO SVŮJ STYL A OPAVDU, JEVI SE V TOM CELÁ DUŠE VOJENSKÉHO PÍSAŘE; CHTĚLA BY SE ROZLETĚT, NADÁNÍ BY SE RÁDO UPLATNILO, ALE VOJENSKÝ LÍMEC TU DUŠI NOTNĚ ŠKRTÍ; KÁZEŇ SE PROJEVUJE I V RUKOPISE, TO JE BÁJEČNÉ! NEDÁVNO JSEM ŽASL NAD JEDNÍM TAKOVÝM VZORKEM, PŘIŠEL JSEM K NĚMU NÁHODOU A JEŠTĚ K TOMU VÍTE KDE? – VE ŠVÝCARECH! NO, A TOHLE JE PROSTÉ, OBYČEJNÉ, PRAVÉ ANGLICKÉ PÍSMO; VĚTŠÍ ELEGANCI SI UŽ NEMŮŽEME PŘEDSTAVIT, TO JE PROSTĚ NÁDHERA, PERLA, KLENOT; NAPROSTO BEZVADNÉ; A ZDE MÁTE VARIANTU, TENTOKRÁT FRANCOUZSKOU; ZÍSKAL JSEM JI OD JEDNOHO FRANCOUZSKÉHO OBCHODNÍHO CESTUJÍCÍHO; TOTÉŽ ANGLICKÉ PÍSMO, STÍNOVÁNÍ JE VŠAK O POZNÁNÍ VÝRAZNĚJŠÍ, TLUSTŠÍ, A HLE, SVĚTELNÁ PROPORCE JE JIŽ PORUŠENA; TAKÉ SI VŠIMNĚTE, ŽE I OVÁL JE POZMĚNĚN, JE PONĚKUD OKROUHLEJŠÍ A JEŠTĚ K TOMU SI TU TROUFÁME NA KRASOPISNÉ OZDOBY, A TO JE VELMI NEBEZPEČNÁ VĚC! OZDOBY VYŽADUJÍ NEOBYČEJNÝ VKUS, ALE JESTLIŽE SE PODAŘÍ, JESTLIŽE JSME VYSTIHLI PROPORCI, PAK JE TAKOVÉ PÍSMO NADE VŠECHNY, MŮŽEME SE DO NĚHO AŽ ZAMILOVAT.“

„Oho! DO JAKÝCH JEMNOSTÍ ZABÍHÁTE!“ SMÁL SE GENERÁL, „PŘÍTELI, VY NEJSTE JENOM KRASOPISEC, ALE HOTOVÝ UMĚLEC, VIĐ, GAŇO?“

„PODIVUHODNÉ!“ ŘEKL GAŇA . . .

Oho! zvolal, prohlíží si krasopiseckou ukázkou, kterou mu kníže podal, „To je jako tištěný vzorec! a vzácný vzorec! Podívej se, Gaňo, to je talent!“ Na silném velinovém papíře napsal kníže středověkým ruským písmem větu:

„Bohabojný opat Pafnutij se vlastní rukou podepsal.“

„Tohleto,“ vysvětloval kníže s neobyčejným uspokojením a nadšením, „je vlastní podpis opata Pafnutije podle kopie ze čtrnáctého století. Podepisovali se překrásně, všichni ti naši staří opati a metropolité, většinou s takovým vkusem, s takovou péčí! Nemáte snad náhodou Pogodinovo vydání, generále? Tadyhle jsem zas užil jiného písma; je to oválné veliké francouzské písmo z minulého století, některá písmena se dokonce psala jinak, je to písmo lidové, písmo veřejných písařů převzaté z jejich vzorců, měl jsem jeden; jistě uznáte, že má své přednosti. Podívejte se na to oválné d, a. Vložil jsem do ruských písmen francouzský charakter, což je velmi nesnadné, ale zdařilo se mi to. A tady máte jiné krásné, originální písmo. Tahle věta ‚Pile zmůže vše‘, to je ruské písmo písařské, přesněji vojenských písařů. Tak se píše úřední listina významné osobě, je to rovněž oválné a pěkné, silné písmo, je to napsáno tučně, ale s pozoruhodným vkusem. Krasopisec by si nedovolil takový rozmach, nebo lépe řečeno pokus o rozmach, tadyhle ty nedokončené ocásky, vidíte, ale vcelku, všimněte si, má to svůj styl a opravdu, jeví se v tom celá duše vojenského písaře; chtěla by se rozletět, nadání by se rádo uplatnilo, ale vojenský límeček tu duši notně škrtí; kázeň se projevuje i v rukopise, to je báječné! Nedávno jsem žasl nad jedním takovým vzorkem, přišel jsem k němu náhodou a ještě k tomu víte kde? – ve Švýcarech! No, a tohle je prosté, obyčejné, pravé anglické písmo; větší eleganci si už nemůžeme představit, to je prostě nádhera, perla, klenot; naprosto bezvadné; a zde máte variantu, tentokrát francouzskou; získal jsem ji od jednoho francouzského obchodního cestujícího; totéž anglické písmo, stínování je však o poznání výraznější, tlustší, a hle, světlá proporce je již porušena; také si všimněte, že i ovál je pozměněn, je poněkud okrouhlejší a ještě k tomu si tu troufáme na krasopisné ozdoby, a to je velmi nebezpečná věc! Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporce, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.“

„Oho! do jakých jemností zabíháte!“ smál se generál, „příteli, vy nejste jenom krasopisec, ale hotový umělec, vidě, Gaňo?“

„Podivuhodné!“ řekl Gaňa . . .

Oho! zvolal, prohlíží si krasopiseckou ukázkou, kterou mu kníže podal, „To je jako tištěný vzorec! a vzácný vzorec! Podívej se, Gaňo, to je talent!“ Na silném velinovém papíře napsal kníže středověkým ruským písmem větu:

„Bohabojný opat Pafnutij se vlastní rukou podepsal.“

„Tohleto,“ vysvětloval kníže s neobyčejným uspokojením a nadšením, „je vlastní podpis opata Pafnutije podle kopie ze čtrnáctého století. Podepisovali se překrásně, všichni ti naši staří opati a metropolité, většinou s takovým vkusem, s takovou péčí! Nemáte snad náhodou Pogodinovo vydání, generále? Tadyhle jsem zas užil jiného písma; je to oválné veliké francouzské písmo z minulého století, některá písmena se dokonce psala jinak, je to písmo lidové, písmo veřejných písařů převzaté z jejich vzorců, měl jsem jeden; jistě uznáte, že má své přednosti. Podívejte se na to oválné d, a. Vložil jsem do ruských písmen francouzský charakter, což je velmi nesnadné, ale zdařilo se mi to. A tady máte jiné krásné, originální písmo. Tahle věta ‚Pile zmůže vše‘, to je ruské písmo písařské, přesněji vojenských písařů. Tak se píše úřední listina významné osobě, je to rovněž oválné a pěkné, silné písmo, je to napsáno tučně, ale s pozoruhodným vkusem. Krasopisec by si nedovolil takový rozmach, nebo lépe řečeno pokus o rozmach, tadyhle ty nedokončené ocásky, vidíte, ale vcelku, všimněte si, má to svůj styl a opravdu, jeví se v tom celá duše vojenského písaře; chtěla by se rozletět, nadání by se rádo uplatnilo, ale vojenský límeček tu duši notně škrtí; kázeň se projevuje i v rukopise, to je báječné! Nedávno jsem žasl nad jedním takovým vzorkem, přišel jsem k němu náhodou a ještě k tomu víte kde? – ve Švýcarech! No, a tohle je prosté, obyčejné, pravé anglické písmo; větší eleganci si už nemůžeme představit, to je prostě nádhera, perla, klenot; naprosto bezvadné; a zde máte variantu, tentokrát francouzskou; získal jsem ji od jednoho francouzského obchodního cestujícího; totéž anglické písmo, stínování je však o poznání výraznější, tlustší, a hle, světlá proporce je již porušena; také si všimněte, že i ovál je pozměněn, je poněkud okrouhlejší a ještě k tomu si tu troufáme na krasopisné ozdoby, a to je velmi nebezpečná věc! Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporce, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.“

„Oho! do jakých jemností zabíháte!“ smál se generál, „příteli, vy nejste jenom krasopisec, ale hotový umělec, vidě, Gaňo?“

„Podivuhodné!“ řekl Gaňa . . .

Oho! zvolal, prohlížeje si krasopiseckou ukázkou, kterou mu kníže podal, „To je jako tištěný vzorec! a vzácný vzorec! Podívej se, Gaňo, to je talent!“ Na silném velinovém papíře napsal kníže středověkým ruským písmem větu:

„Bohabojný opat Pafnutij se vlastní rukou podepsal.“

„Tohleto,“ vysvětloval kníže s neobyčejným uspokojením a nadšením, „je vlastní podpis opata Pafnutije podle kopie ze čtrnáctého století. Podepisovali se překrásně, všichni ti naši staří opati a metropolité, většinou s takovým vkusem, s takovou péčí! Nemáte snad náhodou Pogodinovo vydání, generále? Tadyhle jsem zas užil jiného písma; je to oválné veliké francouzské písmo z minulého století, některá písmena se dokonce psala jinak, je to písmo lidové, písmo veřejných písařů převzaté z jejich vzorců, měl jsem jeden; jistě uznáte, že má své přednosti. Podívejte se na to oválné d, a. Vložil jsem do ruských písmen francouzský charakter, což je velmi nesnadné, ale zdařilo se mi to. A tady máte jiné krásné, originální písmo. Tahle věta ‚Píle zmůže vše‘, to je ruské písmo písařské, přesněji vojenských písařů. Tak se píše úřední listina významné osobě, je to rovněž oválné a pěkné, silné písmo, je to napsáno tučně, ale s pozoruhodným vkusem. Krasopisec by si nedovolil takový rozmach, nebo lépe řečeno pokus o rozmach, tadyhle ty nedokončené ocásky, vidíte, ale vcelku, všimněte si, má to svůj styl a opravdu, jeví se v tom celá duše vojenského písaře; chtěla by se rozletět, nadání by se rádo uplatnilo, ale vojenský límeček tu duši notně škrtí; kázeň se projevuje i v rukopise, to je báječné! Nedávno jsem žasl nad jedním takovým vzorkem, přišel jsem k němu náhodou a ještě k tomu víte kde? – ve Švýcarech! No, a tohle je prosté, obyčejné, pravé anglické písmo; větší eleganci si už nemůžeme představit, to je prostě nádhera, perla, klenot; naprosto bezvadné; a zde máte variantu, tentokrát francouzskou; získal jsem ji od jednoho francouzského obchodního cestujícího; totéž anglické písmo, stínování je však o poznání výraznější, tlustší, a hle, světelná proporce je již porušena; také si všimněte, že i ovál je pozměněn, je poněkud okrouhlejší a ještě k tomu si tu troufáme na krasopisné ozdoby, a to je velmi nebezpečná věc! Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.“

„Oho! do jakých jemností zabíháte!“ smál se generál, „příteli, vy nejste jenom krasopisec, ale hotový umělec, vidí, Gaňo?“

„Podivuhodné!“ řekl Gaňa ...

F. M. Dostojevskij: *Idiot*

Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.

Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.

Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.

Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.

Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.

Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.

OZDOBY VYŽADUJÍ NEOBYČEJNÝ VKUS, ALE JESTLIŽE SE PODAŘÍ, JESTLIŽE JSME VYSTIHLI PROPORCI, PAK JE TAKOVÉ PÍSMO NADE VŠECHNY, MŮŽEME SE DO NĚHO AŽ ZAMILOVAT.

Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.

Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.

Ozdoby vyžadují neobyčejný vkus, ale jestliže se podaří, jestliže jsme vystihli proporci, pak je takové písmo nade všechny, můžeme se do něho až zamilovat.